

З МІЖНАРОДНИМ ЖІНОЧИМ СВЯТОМ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 9—10 (46—47)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 5 березня 1982 року.

Ціна 1 коп.

ВОСЬМИБЕРЕЗНЕВЕ ПРИВІТАННЯ

8 Березня — Міжнародний жіночий день, свято весни, краси і материнства. Його відзначає весь світ, і цей день став справжнім днем солідарності жінок планети в боротьбі за мир, щасливу долю прийдешніх поколінь.

Радянські жінки з вдячністю сприйняли високу оцінку їх внеску в здобутки країни, дану на XXVI з'їзді КПРС Генеральним секретарем ЦК, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Л. І. Брежнєвим, постійно відчувають турботу партії і держави. Вони усвідомлюють, що щастя їх дітей невіддільне від долі Вітчизни, докладають всіх сил до перетворення в життя величких накреслень XXVI з'їзду партії.

Наші жінки активно і творчо працюють у промисловості і в сільському господарстві, на громадській роботі, навчають дітей, майбутніх фахівців народного господарства, плідно трудяться на ниві науки і мистецтва. Широко відомі в країні і у світі імена жінок — інженерів і льотчиків, письменників і кінорежисерів, керівників великих підприємств і колгоспів-мільйонерів, учених і новаторів виробництва. Навіть у космосі чоловіки не змогли зберегти свій пріоритет!

В нашому інституті працюють і вчаться сотні жінок, і це ще одне свідчення, які великі права

надані Радянською Конституцією жінці — трудівниці. Самовіддано працюють на славній ниві сіячів доброго, вічного В. А. Пашенко, Г. Й. Ластовська, Н. І. Корицька, Р. С. Урлапова, А. В. Шевченко, М. Т. Змієвська, І. І. Ваніна, Л. П. Громова, З. У. Постнікова, Л. А. Лопаткіна, А. Н. Козловська, Г. З. Олійник та багато, багато інших. Гідно несуть прапор радянського студентства Ленінські стипендіатки Валентина Ляндебурська та Віра Васильєва, член бюро обкому комсомолу, депутат XXVI з'їзду ЛКСМ України Ірина Смоленська, студентки Ірина Гайда, Алла Давидюк, Тетяна Рабчук, Наталя Фрезюк, Галина Клопова. Вони показують приклад у труді, є зразком у ставленні до своїх обов'язків. Немає змоги перерахувати всіх, хто йде в авангарді соціалістичного змагання, хто самовіддано трудиться на благо нашої Вітчизни.

Щиро і сердечно вітаємо вас, дорогі жінки, зі святом — Міжнародним жіночим днем 8 Березня. Міцного вам здоров'я, успіхів у праці, навчанні і творчості. Радості і щастя, дорогі жінки!

РЕКТОРАТ, ПАРТКОМ, КОМІТЕТ ЛКСМУ, ПРОФКОМ.



Снег темнеє на улице
талый.
Начинает накрапывать
с крыш.

Слово про матір

Ты набегалась за день.
Устала.
И теперь у окошка
сидишь.
Никого в твоей комнате
нету.
А была здесь большая
семья.
Друг за другом по белому
свету

Разлетелись твои сыновья.
Мы себе выбирали
маршруты,
Мы прощались под грохот
колес.

Но ни разу в такие
минуты
У тебя мы не видели слез.
И, умчавшись

за дальние дали,
С головой зарывался
в дела,

Мы тебе написать
забывали, —

Ты вестей месяцами ждала.
Вот я снова тебя обнимаю.
Как я встрече сегодняшней
рад!..

Не писал. Забывал.
Понимаю...
Ты прости меня. Я виноват

Микола СТАРШИЦОВ.

□ ПРЕКРАСНА ПОЛОВИНА: ЯКА ВОНА?

ЗЕРНИНА В ДОЛОНІ

...Уявлялась вона мені людиною надмірно, не по літах, серйозною. Підстави так вважати були: з профкому інституту проінформували, що Ірина Гайда — голова культурно-масової комісії інституту, а це означає — несе на собі нелегкі обов'язки; дівчина успішно займається науково-дослідною роботою, на різноманітних зборах обирається до президії. Словом, доручення серйозні і, думалося мені, їх аж забагато для Ірининих років. Тому хвилювався: чи вийде розмова?



Чи не зведеться до казенних відповідей на запитання, чи сяйне вогником думки?

До речі, з чого почати ту бесіду з людиною, думаю я, незнайомою, незрозумілою. І був дуже здивований, коли Ірина Гайда, не давши мені запитати, сама почала оповідати — про що б ви думали?! — не про наукові проблеми, а спочатку про рідне село Стрижавку, що аж кипить зеленню навесні, про будинок на найвищому пагорбі, звідки видно так далеко — аж ген, за око-

лицю... Про зернинку в маминих руках. З неї, на перший погляд непоказної і дрібної, з часом виростає найбільше з див, вищий вияв талановитості людської. Принагідно сказати, так і людина. На першій порі, мов зернина, а потрапить у щедрий підгрунтя життя, працюватиме над собою — то неодмінно заколоситься талантом.

Отож, невимушена бесіда почалася.

— Ірино, як сталося, що ви поступили до політехнічного?

— Спочатку подавала документи до Дніпропетровського університету на історичний факультет — дуже близькі мені історія і література. Не пройшла за конкурсом. (Закінчення на 2-й стор.).

□ ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

СТАВИТИСЬ ВИМОГЛИВІШЕ

Недавно відбулися відкриті партійні збори партійної організації інституту. З доповіддю «Про стан і заходи посилення ідейного і політичного спрямування навчального процесу в світлі рішень XXVI з'їзду КПРС» виступив член парткому Ю. С. Данилюк. Він відзначив, що виконуючи рішення XXVI з'їзду нашої партії, кафедрами розроблені методичні матеріали, ширше запроваджується проблемний метод навчання, ТЗН. Увага приділяється підвищенню ідейного спрямування лекцій і практичних занять. Все це дало змогу підвищити якість навчання.

Але є ще недоліки. При-

міром, така важлива ланка нашої роботи, як подальше підвищення ідейного спрямування навчального процесу, подекуди випадає з поля зору партгруп, не часто розглядаються ці питання на засіданнях партбюро, рад факультетів, ради кафедр суспільних наук.

Необхідно підняти на належний рівень лекційну пропаганду, наочність, як слід оформити Ленінські кімнати, клуби-кафе тощо. Ще багато треба працювати, щоб поліпшити стінну пресу.

Збори прийняли з розглянутого питання відповідні рішення.

В. ОСІПЧУК,
наш кореспондент.



ЕКЗАМЕН НА ЗРІЛІСТЬ

В процесі навчання у вищій школі, в тому числі і у Вінницькому політехнічному, студенти не тільки здобувають знання з загальнотехнічних і спеціальних дисциплін, але й проходять школу формування комуністичної переконаності, політичної та ідейної зрілості.

Екзамен з наукового комунізму — це підсумкова перевірка теоретичних знань курсу, він відображає ступінь засвоєння студентами знань з історії КПРС, марксистсько-ленінської філософії і політичної економії.

В цілому студенти стаціонару показали непогані знання з наукового комунізму, вміння пов'язувати теоретичні положення з практикою комуністичного будівництва, із становищем на світовій арені.

Однак не завжди чітко і послідовно деякі студенти дають визначення категорій, законів і закономірностей наукового

комунізму, творчо використовують вчення К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна в сучасному світовому революційному процесі, не досить аргументовано критикують буржуазних, реформістських і ревизионістських авторів.

Підсумки складання державних іспитів у 1982 році показали, що найкраще засвоїли програму з наукового комунізму студенти ФАОУ. На 9,5 проц. порівняно з 1981 роком зро-

сла кількість відмінників, майже удвічі знизилась кількість задовільних оцінок. На радіотехнічному факультеті якість знань становить 85,7 проц., що на 3,9 проц. вище ніж у 1981 році.

Але, на жаль, в цілому на стаціонарі абсолютна успішність знизилася на 1,4 процента. Невисокий рівень знань на машинобудівному, енергетичному, інженерно-будівельному факультетах. Гірше стали навчатися студенти ПЦБ, де якість складання в порівнянні з 1981 роком впала на 19,1 проц., а абсолютна успішність — на 3 проц.

Отож, результати державних іспитів насторожують. У зв'язку з цим серйозні завдання постають перед партійними і комсомольськими організаціями, деканатами ПЦБ, енергетичного і машинобудівного факультетів.

Р. УРЛАПОВА,

ЖІНКА СВІТОМ ІДЕ—І ВСЕ

ЗЕРНИНА В ДОЛОНІ



(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

не добрала бала... Дуже хвилювалася. Ще б не хвилюватися, коли — це ж тільки подумати! — улюблена робота в один момент відсунулася від тебе. Думка була давня: наступного року знов подавати документи до цього університету... Та життя внесло свої корективи: до літа треба було чимось корисним займа-

тися, і я влаштувалася на роботу в політехнічний інститут, лаборантом кафедри верстатів. Здавалося, не звикну до металу — обирала ж гуманітарний предмет. Вчилася креслити, вивчала схеми... Несподівано... сподобалося. Тепер на четвертому курсі машинобудівного факультету. Вважаю, знайшла себе.

ТОСТ

Пусть летит о ней слава
крылатая
от околиц на всю округу!
Я хочу рассказать вам,
ребята,
О судьбе фронтовой подруги.
Пусть она не брала
автомата,
Не бросалась под танки
со связкой,
Пусть вязала носки
солдатам,
Говорила детишкам сказки.
Или поле в колхозе
пахала,
Иль стояла в цеху
у станка, —
Чем могла, тем стране
помогала:
Сталь варила, ткала шелка.
Добывала руду и уголь,
И клепала броню
на танках.
А когда становилось туго,
Помогала мужьям
в атаках.
Выносила их с поля боя,
Среди дня и во тьме

кромешной,
Заслоняла мужчин собою,
Отдавая им всю
сердечность.
Пусть слова для них
будут громкими,
Да и как о тех тихо
скажут,
Кто лишь в 7 получил
«похоронку» —
В 8 смену ушел принимать.
Сколько их, что вздыхая
украдкою
В 41-ом, ночами
безмолвными
В 18 — стали солдатками.
В 19 — остались вдовами.
Как утешить людские беды,
И какне тем дать советы,
Кто в великий наш
День Победы,
Чарку пьет лишь вдвоем
с портретом...
Пусть летит о ней слава
крылатая
От околиц на всю округу.
Предлагаю вам тост,
ребята,
За судьбу фронтовой
подруги.
Ю. ШЛЕЙТКО,
працівник інституту.

□ ЗАОЧНИЙ КРУГЛИЙ СТИЛ

«...Хочу, щоб не було байдужості»

ДІАЛОГ НАПЕРЕДОДНІ ВЕСНИ, АБО ЯК З'ЯВИВСЯ ЦЕЙ МАТЕРІАЛ.

— Слухай, хлопче, Восьме березня скоро! Ти хоч на календар дивився? Що будемо робити?

— Як що? Квіти купляти!..

— Та я не про це! Матеріал у газету потрібен, про дівчат-активісток, відмінниць, спортсменок...

— Ти що?! У нас тільки в комсомольських виборних органах їх більше третини, а скільки у профспілці працює, в спортклубі, інтерклубі, художній самодіяльності... Це ж року не вистачить, щоб про всіх розповісти!

— Це вже твоя справа, — що, як і про кого писати...

...«Статистика знає все», — твердили І. Ільф і Є. Петров. Але не треба довго підраховувати, щоб переконатися, яку частку громадської ро-

боти несуть на своїх тендітних плечах студентки, аспірантки, співробітниця ВПІ. Як тут оцінити їх роль у нашому, такому далекому від лірики технічному вузі? І чи не суперечать взагалі одне одному жіночість,

Наприкінці сімдесятих років XVIII століття на одній з лондонських вулиць часто можна було бачити сивіючого чоловіка в мундирі відставного офіцера. Військова пенсія давала йому вдосталь часу, і цей час, так само, до речі, як і шити, які щомісячно платили йому військово адміралтейство, Джеймс Грей витрачає на околиціні таверни. Але друзі-трактирники та й сам господар готелю, де ось уже не перший рік жив Джеймс Грей, шанували відчайдушного рубаку не лише за вміння пити горілку і не за медалі та відзнаки.

На думку мешканців навколишніх вулиць він мав усі якості «справжнього джентльмена».

І кожен, хто знав Джеймса хіба міг подумати, що це — жінка? Справжнє її ім'я було Ханнаб Снелл. Народилася вона у невеличкому англійському містечку Ворчестері, там і заміж вийшла. Через якийсь час чоловік покинув її, вступивши до армії рушив із своїм полком до якоїсь віддаленої англійської колонії за океан. Але Ханнаб Снелл була жінкою відчайдушною, тому й вирішила поїхати слідом за чоловіком. Вона одягає чоловіче вбрання і у такому вигляді приходить на вербувальний пункт. Назвавшись Джеймсом Греєм, вона вступає у полк, що відбував до Ост-Індії.

Кілька років Ханнаб Снелл розшукувала втікача-чоловіка. Військове життя так припало її рішучій натурі, що Ханнаб уже не могла залишити полк. Тим паче, що начальство

— Ви згадали машинобудування. А конкретніше — яка галузь його досліджень привертає вас?

— Якщо одним словом — гідравліка. Розумієте, зараз багато робиться, щоб полегшити працю, спростити процес керування машинами, досягти ефективності виконуваних ними робіт. Ці завдання успішно вирішує гідравліка. Чим займаюся я? Поки що готую креслення стелів для випробування робіт. Це дає змогу глибше проникнути в проблему...

— Цікаво, на практиці зустрічалися з гідравлікою?

— На Харківському тракторному. Уявляєте, їхала туди на виробничу практику з величезною боязню — раніше не бачила верстата навіть здалеку. Поставили мене працювати свердлильни-

цею в пресовий цех. Вивчалася тяжко: ламала нігті, ранила руки... Та все ж навчилася. А головне, переконалася у важливості, сказати б навіть, необхідності гідравліки на сучасному великому виробництві.

— Практика... Особливо перша практика штовхає на роздуми, на пошук методів вирішення проблем...

— Справді, перше зіткнення з чимось завжди дає матеріал для роздумів. Так, мене хвилює, що сучасне виробництво доводить працівників до автоматизму у виконанні робіт. Це шкідливо, бо притуплює людину, позбавляє творчості, замикає у тісних рамках виробничого процесу. Одного дня — одне, другого — таке саме... десятого... Даруйте, але ж люди не роботи, які запрограмовані на щось

лірика, краса — і сухий, строгий світ точних наук? Отже, автора цих рядків легко зрозуміти, коли він, похитуючись, вийшов з комітету комсомолу, роздумуючи про важке завдання. Але п'ять років студентського життя кого завгодно привчає знаходити вихід з будь-якого становища.

Та ж статистика підказує просте рішення — метод випадкової вибірки (див. підручник з теорії ймовірностей та математичної статистики). Саме тому автор категорично відхиляє будь-які підкази в упередженості до якогось факультету і рекомендує читачам учасницю нашої заочної зустрічі, які люб'язно погодились у перервах між заняттями і безліччю промислових справ відповісти на кілька питань. З цих міні-інтерв'ю і складалась бесіда за «круглим столом», нехай він поки що існує лише на сторінках нашої газети. Отже...

Зовсім неповні анкетні дані, або «Сьогодні у нас в гостях»...

Валентина Ляндебурська — член КПРС, Ленінський студент, секретар комсомольського

бюро IV курсу ФАОТУ, член президії обласного СДСТ «Буревісник», майстер спорту з морського багатоборства, кандидат в майстри спорту з багатоборства ГПО...

Наталія Бик — кандидат в члени КПРС, секретар комсомольського бюро ІБФ, староста групи ІПЦБ-78, відмінниця; Олена Коваленко — кандидат в члени КПРС, заступник голови секції по роботі з молоддю обласного НТТ РЕЗ ім. О. С. Попова, староста групи ІЕОМ-78, відмінниця;

Валентина Олійник — кандидат в члени КПРС, член комсомольського бюро ЕФ, в. о. голови профбюро факультету, заступник голови студради гуртожитку № 3, відмінниця;

Катерина Захарова — член КПРС, відповідальна за культмасову роботу студради гуртожитку № 1, студентка групи ІЕОМ-78, відмінниця. У неї єдина з учасниць нашої бесіди є сімейний стаж — півтора року.

Цей цікавий кореспондент, або «Дозвольте запитати».

Кореспондент: — Про вашу промислову роботу (Див. 3 стор.).

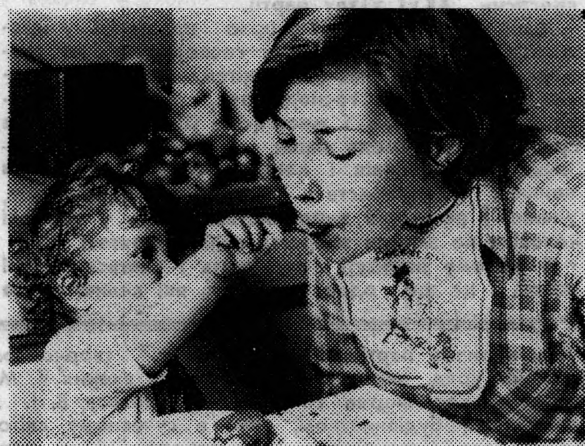
цінувало Джеймса Грея, особливо за його хоробрість.

Випадок цей непоодинокий. Під час відкриття Олімпіади 1968 року в Мехіко на почесній

ДИКТАТУРА

трибуни серед гостей був і мексиканський генерал Ості Мело. Проте не військові заслуги привели його на цю трибуну. І не вік, що робив його найстарішим генералом у світі — йому на той час виповнилося 112 років. Найголовніше — тим генералом була жінка. Коли у юнацтві Ості Мело, одягши чоловіче вбрання, пішла на війну. Протягом усієї військової кар'єри, ні в кого з тих, що бачили її у битвах і походах, не виникало навіть підозри, що не жінка. Історія знає чимало фактів, коли жінкам доводилося одягати чоловічий мундир і воювати. Згадати хоча б нашу співвітчизницю «кавалер-дивіцію» Надію Дурову... Беручи участь у найкровопролитніших битвах, ці жінки дивували всіх своєю безстрашністю, і лише якийсь несподіваний випадок інколи виказував їхній маскарад.

ФОТОВІКНО



Часом доводиться і таким методом розвивати апетит у дітей. На фото: в ролі «доньки» дружина студента нашого інституту Лідія Суворова, також студентка.

Фото С. Олександрова.

«ось звідси по це», а далі — зась...

Добре налагоджена справа на Горьківському автомобільному заводі. Там робітникам, скажімо свердлильникам, дають часто нові деталі, міняють свердла. Не подумайте, що це дрібниця, далеко ні, це помітний крок уперед.

— Ви згадували, що поступали на історичний. Невже з гуманітарними науками покінчено?

— Що ви!.. Постійно зустрічаюся з ними в процесі роботи. Очолую культмасову комісію, а це — організація всіх вечорів, зустрічей. Тут свої проблеми: мало ентузіастів, почасти зустрічається байдужість. беру участь в художній самодіяльності, остання роль — Королева у «Трьох мушкетерах». Ця робота мені дуже подобається, можна сказати, вона доповнює те, що не поступила на історичний...

— На порозі — Восьме березня. Як вам уявляється сучасна жінка? — Я прочитаю уривок з вірша вінницької поетеси Ніни Гнатюк...

...нерозгадана,
мов таїна.

Звичайнісінька жінка, яка заробляє

зарплату, і спішить на базар, і чекає когось край вікна;

І пере, і співає, і варить, і долю колише — Скільки треба назвати звичайних отут дієслів!

Часто як для жінок не стає любові і тиші і бракує простих і високих,

як музика, слів. Тож любіть їх, земних цих богинь, що крокують між нами, їх, усміхнено-чистих і мудрих в своїй простоті.

І побільшає сонця рясного тоді над полями...

Ірина замовкає і задивляється у вікно — туди, де вже взявся водою сніг.

Подумалося: як добре вона відчуває життя! І як мало ми, чоловіки, робимо, щоб вони, техніки, почасти так дитинно-усміхнено дивилися з-під вій.

В. БОРІВСЬКИЙ,
наш спеціальний кореспондент.

РОЗКВІТАЄ НАВКОЛО...

Деякі історики і літописці минулого писали про «народ жінок», що жив десь у північних лісах Європи. Тацит, наприклад, вважав, що жіноче царство розташоване десь північніше

ЦІКАВО ЗНАТИ

ЖІНОК

країни шведів.

Про якийсь «місто жінок» повідомляє арабський учений Абу Обейд аль Бекрі (1040—1094). «На захід від русів, — писав він у своєму трактаті «Шляхи і країни», — є місто жінок, які мають землі і невідьників. Вони... їздять верхи, воюють, вони дуже сміливі і хоробрі».

Цікаво, що порівняно недавно (1717—1722 роки) особистий лейб-медик Петра I Готліб Шоберг, побувавши на Кавказі, записав зі слів вірменських і татарських купців, ніби в горах жили ще якісь амазонки. Ці жінки панували на чоловіками, доручали їм найчорнішу роботу по господарству, зобов'язали волюди зброєю, досконало, проте, володіючи нею самі.

Міцна традиція жіночої держави існувала і

в Африці. Діодор Сіцилійський писав про жінок, які створили колись свою державу в Лівії, неподалік од теперішнього Марокко.

Повідомлення підтверджуються археологічними розкопками. Жіночі поховання із зброєю були знайдені в савроматів. Наприкінці минулого століття на Кавказі в деяких жіночих похованнях разом з прикрасами виявили і наконечники для стріл, бойові ножі, лати, залишки кіньської зброї тощо. Кілька років тому сліди амазонок виявили на території України. Під час спорудження Миколаївського суднобудівного заводу в котловані знайшли заховання молоді жінки разом з її бойовою зброєю залізним мечем та рештками щита.

Пошуки уявного царства жінок тривали століття. Амазонок шукали на островах, розкиданих в океанах, в тропічних хащах.

Вперше про експедицію, що вийшла на пошуки амазонок, згадується у творах арабського автора, який жив у VIII столітті. Він розповідає про пошуки якогось острова жінок, розташованого нібито «на кордоні Китайського моря». Данину розшукам царства амазонок віддали відомі мандрівники — Колумб, Кортес, Нунья де Гусман.

Відтоді минуло багато років. За цей час зібрано величезний науковий матеріал. Тепер доведено, що матриархат був загальним явищем. З ним пов'язане і повсюдне поширення спогадів про амазонок.

О. ГОРБОВСЬКИЙ.

говорять уже назви доручень, тому оказити будь-ласка, чи не заважає це в житті, навчання? Чи не буває шкода непрочитаних книг, зустрічей з друзями, що не відбулися?

Наталія Бик: — Як коли, але я стараюсь «випроїти» час на все. Читати, правда, вдається

Якщо чесно, то мені трішки важко спілкуватися з людьми, стримує бажання видатися смішною. Але справа вимагає пересилити свої страхи і це допомагає мені жити. Так що громадська робота ще й виховує...

Валентина Ляндебурська: — Спорт — це і є життя. По-перше, в нав-

долати.

Кореспондент: — А що вам особисто дала громадська робота? Які якості виховала?

Валентина Олійник: — Вчить працювати з людьми, і це, на мій погляд, найважливіше.

Наталія Бик: — Я вчуся розпізнавати людей, крізь штучне, поверхове добиратися до суті.

Кореспондент: — Чи буває вам важко через те, що ви дівчата, чи «жіноча слабкість», на вашу думку, це пережиток?

Катерина Захарова: — Я виховувалась у дитячому будинку і звикла все вирішувати і робити сама. Сама і виправляю свої помилки. Якщо я можу щось зробити сама, навіщо ж кликати на допомогу? Я не вважаю, що жінка повинна бути слабша за чоловіка, адже питають з нас однаково!

Олена Коваленко: — Також віддаю перевагу відносинам «на рівних», хоча в деяких питаннях хлопці розбираються краще. Я маю на увазі техніку.

Кореспондент: — Тобто жінка і техніка...

Олена Коваленко: — Буває, часто несумісні.

Катерина Захарова: — А я вважаю, що жінка може бути чудовим інженером і розбиратися не тільки в кулінарії і домашньому господарстві, але й в обчислювальній техніці. Час нині такий!

Валентина Олійник: — Чи може жінка бути хорошим «технарем»? А чому б ні? Нехай не ображається сильна стать, але є погані інженери - чоловіки. Так що справа тут не у міфічній різниці в психології, а в інженері.

Валентина Ляндебурська: — І все ж різниця є. Ми, жінки, більш терпеливі, а в спорті «зліші», азартніші, хоча, знаю—хлопці будуть це вперто заперечувати. В них сили більше, а нам доводиться характером брати.

Кореспондент: — Весна починається, перше весняне свято наближається. Чоловіки вже зазубрилися коло подарункових магазинів. А

що вам несе весна?

Наталія Бик: — Сесію в травні! А якщо серйозно — приплив сил, бадьорості.

Валентина Ляндебурська: — Радість. І бажання працювати, сміятися, тренуватися.

Олена Коваленко: — Весною все краще виходить. Навіть вірші... Я людина «весняно-літня», то завжди чекаю весни, як початок нового життя.

Кореспондент: — Як правило, Восьмого березня вам бажають щастя. Що це, як ви вважаєте?

Валентина Олійник: — Коли людина живе повним, цікавим життям, не замикається тільки у своєму особистому.

Валентина Ляндебурська: — У фільмі «Доживем до понеділка» є чудовий вислів: «Щастя — це коли тебе розуміють». Цілком з цим згодна. А щоб воно було повнішим, потрібні друзі і спорт.

Наталія Бик: — Багато друзів і хороших справ.

Катерина Захарова: — Коли ти всім необхідна, і коли всі люди необхідні тобі.

Кореспондент: — І останнє питання. Ваші побажання читачкам газети «За інженерні кадри».

Олена Коваленко: — Студенткам, як майбутнім інженерам, — не стати домогосподарками з дипломом, в роботі не дозволяти собі скидок на «слабку стать», але не втрачати жіночості. Весни, кохання, щастя — і щоб це було завжди!

Валентина Ляндебурська: — Дуже багато хочеться побажати: щастя, молодості, краси.

Наталія Бик: — Зайняти активну життєву позицію!

Валентина Олійник: — Весняного настрою, щастя, безпечного, повнокровного життя.

Катерина Захарова: — Нехай у всіх буде тепло і радість на душі, нехай завжди все вдається!

До цих побажань приєднується і шле свої поздоровлення всім нашим читачкам

кореспондент нашої газети Євген МАРЧЕНКО.

ФОТОВІКНО



Весна, весна кругом
живет и дышит,
Весна, весна шумит
со всех сторон!
Взлетел петух на самый
гребень крыши,
Да так поет, что слышит
весь район.
Раскрыты окна. Вет

теплый ветер,
И легкий пар клубится
у реки,
И шумно солнцу
радуются дети,
И думают о жизни
старички.
Михайло ІСАКОВСЬКИЙ.
* * *

КОРОТКИМ РЯДКОМ

ПУТІВКА В ЖИТТЯ

У кожної людини є щось своє, найбільш пам'ятне, таке, що носить у серці все життя. Для мене найсвятковішим став той день, коли я зміг назвати себе студентом нашого інституту. А допомогли мені досягти цього викладачі підготовчого відділення. Не одому сьогоднішньому студенту дали вони путівку в життя.

Найбільше нас стимулювало навчатися доброзичливе, справді батьківське ставлення викладачів. Часто, виступаючи перед нами, декан підготовчого відділення, кандидат історичних наук Володимир Дмитрович Левченко називав своїх вихованців «наші підготовішки». Навіть тепер, коли вже минули роки, Володимир Дмитрович, зустрівши своїх випускників, обов'язково поцікавиться, як навчання, як життя-буття, спитає про товаришів, з якими закінчував підготовче відділення.

Велике спасибі за турботу, увагу вчителям Галині Григорівні Житник, Наталі Василівні Крамарчук, всім вчителям. Дозвольте привітати з святом 8 Березня жіноцтво підготовчого відділення, від імені всіх ваших випускників побажати вам, дорогі наші наставники, всього найкращого, найсвітлішого.

М. БОБІК,
випускник підготовчого відділення 1981 року.

ФОТОВІКНО



Цей святковий номер нашої газети для вас, шановні читачі, спільно з нами створили працівники друкарні — спочатку набирала на лінотині (рядковідливій машині) Людмила Філіна, потім складала рядки, надавала їм вигляду газетної сторінки верстальниця Валентина Кравчук. Тож вітаємо їх з міжнародним жіночим святом!

Фото О. СУВОРОВА

«...ХОЧУ, ЩОБ НЕ БУЛО БАЙДУЖОСТІ»

лише лізно ввечері та й старі друзі трохи об'їжджаються — рідко у них буваю. Але друзів стає все більше завдяки комсомольській роботі. А якщо тільки вчитися, то це не життя, а сукка. На жаль, пасивних ще багато. Пройдіться корпусом ІБФ після двох годин — рідко кого із студентів зустрінете: хто в кіно, хто додому — і кожен сам по собі.

Валентина Олійник: — Звичайно, «зайвого» часу немає, але по-іншому жити я вже просто не змогла б. Та й громадська робота тільки допомагає — особливо, коли все виходить і, як Наташа сказала, збільшується коло друзів, а значить — є радість спілкування.

Катерина Захарова: — Заважає? Що ти! Громадська робота піднімає тонус, допомагає завжди бути у формі, привчає до організованості. Якщо у мене на день запланована лише одна справа — буду відкладати її до останнього моменту, а коли турбот багато, то й отямитися не встигнеш, як день пролетів. Ну, щодо побачень... Моє головне побачення відбулося ще в школі — ми з чоловіком вчилися разом, разом вступили до інституту, тільки я з першого разу не пройшла за конкурсом. А Володя уже закінчив з відзнакою машинобудівний факультет, зараз служить в армії.

Олена Коваленко: —

чання він здорово допомагає, дає заряд сил, бадьорості. Коли довго немає тренувань чи змагань, я відчуваю, що починаю «засиджуватися». А яка радість долати висоти які раніше тобі не підкорялись! Ну, і ні з чим не можу порівняти щастя перемог. Все це виховує. І, звичайно, головний вихователь — колектив, команда, спільність мети.

Кореспондент: — А хто мав найбільший вплив на твій характер, захоплення спортом?

Валентина Ляндебурська: — Мій перший тренер, Анатолій Дмитрович Агошков. Це справжній вихователь, чудова людина. Він не «вживався» з нас результати заради результатів, а хотів зробити нас чесними, морально чистими. І вчив цього своїм прикладом.

Кореспондент: — Що вам заважає в роботі, навчання? Що найбільше не подобається в людях?

Наталія Бик: — Заважає пасивність, до того ж, пасивність, оказати б, агресивна, що гасить активність інших. — «Що, тобі більше всіх треба?». Не терплю егоїзму — в усіх проявах.

Валентина Ляндебурська: — Людина повинна горіти! Я б хотіла, щоб на світі взагалі не було байдужості.

Валентина Олійник: — У нас на факультеті мало дівчат - активісток, і пасивність інших заважає працювати мені — доводиться весь час її

ПЕРШІ КРОКИ

Володимир Осіпчук

За професією він — педагог. Викладач наукового комунізму нашого інституту. Як бачимо, майбутній молодий вчений має справу з досить таки серйозним предметом. Однак встигає виконувати ряд громадських доручень, одне серед почесніших — член нашого редакційного колективу. У вільний від роботи час пробує писати вірші, гуморески. Що характерно — вони відзначаються вогником живої думки, захоплюють з перших рядків.



Невдовзі наш читач зустріне з Володимиром на сторінках обласної газети, де вже схвалені до друку його твори, а переглядом — віримо всім серцем! — підготує до друку збірку — першу ластівку. Твор-

че підгрунття в нього щедро розроблене, отож, слід сподіватися, на ньому буйно родитимуться нові вірші та гуморески. Вадим ВІТКОВСЬКИЙ, журналіст.

Інженер на роботі

Директор викликав до себе підлеглого й побатьківському вичитує йому:

— Ви людина молода, освічена, здібна. Коли б не пили, могли б стати начальником цеху, а то й моїм заступником. Ну, то як?

— Ні, навряд.
— Чому ж?
— Бо вже після третьої чарки я відчуваю себе міністром

—1—

В і д а л ь н і

Зустрілися два однокурсники при виході з студентської їдальні. Той, що тільки збирався обідати, запитав:

— Який був суп?
— Не знаю, — неохоче відповів інший, — мав присмак мила.
— Ага. Виходить гороховий. Бо я вчора їв перловий — бензином тхнув.

—2—

В с е т е ч е ...

На семінарських заняттях з філософії, коли ми розглядали елементи діалектики у вченнях стародавніх мислителів, спалахнула дискусія. Навіть Володя Неторопченко, який завжди відмовчувався, сам взяв слово і сказав:

— А був ще в Стародавній Греції якийсь філософ! Фамілію я його не пам'ятаю... Та він про діалектику говорив так: «Все тече, все міняється! І якщо один раз в воду вийдеш, то вже з неї не вийдеш!».

—3—



— Крім конспектів, нічого цікавого мама не приносить.

Фото О. Суворова.

Кожному — своє

Прийшов студент на кафедру записатися до якої-небудь спортивної секції. Викладач фізвиховання пропонує йому:

— Яким видом спорту бажаєте займатися — легкою атлетикою, вільною боротьбою, волейболом, баскетболом чи може?
— А чи немає у вас секції бажаючих одержати залік? — запитав студент.

—4—

КУНИ ПОПЕЛУ

Уявіть собі таку ситуацію. Згорів дерев'яний будинок, в якому знаходилась установа. Після того, як вогонь погасили, спеціальна комісія зайнялась розслідуванням причин пожежі. В числі свідків опитали і касира, який заявив, що в сейфі залишилося 18670 карбованців, оскільки напередодні зарплату видали лише незначний кількості службовців цієї організації.

Коли сейф відкрили, присутні побачили купу спаленого паперу. Залишилося скласти акта і списати досить таки значну суму грошей. Але слідчий запропонував відправити на експертизу... попелі із сейфа. З великою обережністю увесь попелі доставили в одну з лабораторій Всесоюзного науково-дослідного інституту судових експертиз Міністерства юстиції СРСР. А потім, буквально через кілька днів, отримали висновок з ВНДІСЕ. Він був однозначним: в сейфі згоріли аркуші шкільного зошита. Папір №2.

Коли касира ознайомили з цим висновком, він зізнався, що підпалив будинок,

щоб приховати розтрату. Замість грошей він справді поклав акуратно нарізаний папір з шкільного зошита.

Не так давно такого типу експертизи не проводились. Нині, після довгих фізико-хімічних досліджень, з допомогою яких були проаналізовані і узагальнені досягнення багатьох областей науки і техніки, розробили новий метод. За допомогою його можна не тільки встановити, що згоріло, — грошові знаки чи звичайний папір, — але й приблизно назвати суму спалених грошей.

Наука продовжує шукати все нові і нові методи і нові прийоми для того, щоб допомогти сучасним криміналістам. Людина освоює світ кольору, світла, звуку. Однак ще мало вивчений запах. Втім, вчені зробили вже дещо в цьому напрямку. Так, відомі вдалі експерименти по консервуванню... запаху.

Отже, в технічному арсеналі боротьби зі злочинністю незабаром появиться новий ефективний засіб.

Г. НІКОЛАЄВ.



— Маша, повертайся з відпустки пошвидше, останні запаси кінчаються.

Худ. В. Спельников.

СПОРТ

І в навчанні, і в спорті

Коли екзаменаційний білет бере четвертокурсниця ФАОТу Валентина Ляндебурська, і викладач, і товариші по групі впевнені: відповідь буде чіткою, аргументованою, ґрунтовною. І миттєво сесії у Валентині «заліковці» з'явилося п'ять однакових записів: «відмінно». Так уже звикла Ленінський стипендіат Валентина Ляндебурська: якщо бути, то бути першою.

Іде вона в лавах передовиків і в спорті: чемпіонка СРСР в командному заліку з військово-морського багатоборства, призер першості України з багатоборства ГПО, майстер спорту СРСР.



А це так не просто — навчатися, тренуватися знаходити час для громадської роботи, адже член КПРС В. Ляндебурська є секре-

гарем комсомольського бюро четвертого курсу факультету.

Багато працювати над тобою, завжди бути у вирі студентського життя Валі допомагає спорт. Він, саме він, за словами спортсменки, виховав її, навчив працездатності, уміння долати труднощі, об'єктивно дивитися на свої можливості. Спорт взагалі, особливо ж такий вид, як багатоборство, надає можливості всебічного розвитку, виховує високі волевольє якості справжнього спортсмена — бійця. Адже треба одночасно бути відмінним стрільцем, легкоатлетом, плавцем. І, що дуже важливо, уміти правильно розподілити сили, при високій емоційності змагань залишатися хоча б зовні спокійною, не впадати у розпач при невдачах і заставити себе ще більше працювати після перемог.

М. ОРЛОВ,
зам. декана ФАОТ по
фізвихованню.

ЦІКАВО ЗНАТИ

Мо-лод-ці!

Письменник Лев Кассіль по-справжньому любив спорт, дуже часто бував на стадіонах, дружив зі спортсменами, тренерами, писав звіти, рапортажі, нарис. Клич «Мо-лод-ці!», що ліне з трибун стадіонів і давно став звичним для шанувальників різних видів спорту, народився з ініціативи Льва Кассіля...

Пригадую січень 1956 р. Італійський курорт Кортіна д'Ампеццо приймав тоді VII зимові Олімпійські ігри.

Нам, досить-таки невеликій групі туристів, дуже хотілося підтримати співвітчизників. Але ніяк ми не могли знайти форму хорошого схвалення. Попробували «Давай, давай!», «Ще штурч-ку!», але нічого толко-

вого у нас не виходило. У глядачів, що вирували навколо, скандування виходило дружніше і, головне, голосніше.

І ось тоді Кассіль запропонував прокличати по складах «Мо-лод-ці!». Провели репетицію, вийшло добре, а вже потім, на черговому хокейному матчі дружно скандували: «Мо-лод-ці!».

Коли радянські хокеїсти стали олімпійськими чемпіонами, разом з нами «Мо-лод-ці!» скандували туристи різних країн. Дуже всім сподобався наш клич, який з тих пір став звичним буквально повсюди.

Сергій МИХАЛКОВ.

Шановні читачі!

Ви отримали святковий номер багатотиражки «За інженерні кадри». Наступний номер газети вийде 19 березня.

Редколегія газети «За інженерні кадри» висловлює співчуття секретар - друкарці редакції, студентці нашого інституту Світлані Бужкевич з приводу важкої втрати — передчасної смерті її батька
Анатолія Леонідовича
ОЛЕНЧЕНКА.

Редактор В. ВІТКОВСЬКИЙ.